

The book cover features a whimsical illustration of a bedroom. On the left, a window with a light-colored frame and sheer white curtains looks out onto a bright day. Below the window, a green ceramic vase holds a bouquet of red flowers. Next to it is a small, ornate white mirror on a stand, resting on a stack of books. A green wooden dresser with two drawers is visible at the bottom left. On the right, a bed with a white metal headboard is partially shown, featuring a yellow pillow with black polka dots, an orange pillow with a red heart, and a small brown teddy bear. The background wall is covered in vertical green and white stripes. A red rectangular sign with a white border hangs from the top right, containing the author's name and the title.

GILLES
LEGARDINIER

Sídeční
záležitost

GILLES
LEGARDINIER

Srdeční
záležitost

2016

Copyright © 2013 by Fleuve Éditions, département d'Univers Poche
Translation © 2016 by Slavomír Míča
Cover illustration © 2016 by Kateřina Coufalová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z francouzského originálu ET SOUDAIN TOUT CHANGE,
vydaného nakladatelstvím Fleuve Éditions, Paříž 2014,
přeložil Slavomír Míča
Jazyková redaktorka: Petra Biache
Korektura: Kateřina Žídková a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Ilustrace obálky: Kateřina Coufalová
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2016

ISBN 978-80-7498-168-5

1

Už je tma a venku trochu chladno. Zmizeli jsme po vyučování ze školy hned, jak to šlo. Před námi byla perspektiva cesty přes půl města a v tomhle zimním čase to nikoho netěšilo, ale jsme pevně rozhodnutí to udělat. A museli jsme lhát, abychom dostali tu adresu.

V opuštěných ulicích se válí navlhlá mlha. Pouliční lampy se odrážejí na asfaltu ve světelných kruzích, které postupně jeden za druhým překračujeme v řadě za sebou, jako bychom byli figurkami v *Člověče, nezlob se*. V cíli na nás možná čeká malé vítězství.

Pauline se vleče jako poslední. Je jako malé dítě, které s sebou vedeme proti jeho vůli. Jenže my jsme tady právě kvůli ní, abychom jí pomohli a podpořili ji. Sama by se nikdy profesorce Maurettové nepostavila.

Několik kroků před námi jsou Axel a Leo, a baví se o tom, jakým nejlepším způsobem se dá zničit železniční viadukt. Pak ty kluky máte chápat... Už u toho zhltnu přinejmenším dva balíčky sušenek. Já jdu za nimi po boku Marie a snažím se s nimi srovnat krok. Lea s námi není, chybí mi.

Tahle naše malá skupina se zná už celá léta, někteří už od mateřské školky. A i když jsme nebyli úplně pořád ve stejné třídě, nikdy jsme neztratili jeden druhého z dohledu. A letos, kdy nás čeká poslední rok na gymnáziu, jsme se konečně všichni sešli v jedné třídě. Snila jsem o tom před začátkem každého školního roku, ale stalo se to doslova *v hodině dvanácté*, ještě než všichni nabereme v životě jiný směr. Užívám si toho štěstí každý den. Jsem se svými přáteli moc ráda. Baví mě setkávat se s nimi a dělat věci společně. Považuji je za svou druhou rodinu. Nevím, jestli to cítí stejně jako já, protože o takových věcech nikdy nikdo nemluví, ale já vím, že je mám ráda. A to, že se s nimi znovu a znovu vídám je důvodem, proč tak ráda odcházím každé ráno do školy.

Už si ani přesně nevzpomenu, jak se vyvinul ten zvyk tahat se vzájemně z průšvihů. V jaký moment nám došlo, že to takhle fuguje lépe? Myslím, že úplně poprvé to bylo ve třetí třídě, když Lee jedna potvora z páté třídy ukradla penál. Lea plakala tak usedavě, že jsem přísahala, že si ho od té holky vezmu klidně i násilím, když to bude potřeba. Měla jsem takový vztek, že mě nijak neodradilo ani to, že ta zlodějka je vyšší než já a chodí o dva ročníky výš. Odcházela jsem jako odcházejí vojáci do války. Když mě viděl Axel, který byl tehdy přece jen větší než my, zadržel mě.

„Camille, přece tam nepůjdeš sama. Jdu s tebou.“

To bylo úplně poprvé, co mě oslovil křestním jménem. Je to legrační, ale děti se ve škole nikdy neoslovují křestním jménem. To používáme jen v případě, kdy někdo chybí. Po zbytek času na sebe pokřikujeme, dáváme si přezdívky, ale málokdy se přímo oslovíme. Dobře si vzpomínám, co to ve mně vyvolalo: dodalo mi to odvahu. Během toho krátké-

Srdceční záležitost

ho pochodu na nepřátelské území těch starších se k nám rozhodli přidat další. Přihnali jsme se do páté třídy jako hejno vrískajících vrabců. Dlouho nám nevzdorovali. Ten den jsem pochopila jednu zásadní věc: v boji nevyhrává ten nejsilnější, ale ten, kdo nejvíc věří svému přesvědčení.

Dnes už nám nikdo nekrade penály, ale čelíme jiným problémům. Ten zvyk spolehnout se jeden na druhého jsme si zachovali. Dnes večer je naším hlavním trápením profesorka Maurettová. Učí výtvarku jako volitelný předmět. Není to tak úplně obyčejná profesorka, je to místní celebrita, která si toho o sobě hodně namlouvá. Je v našem městě celosvětově známou osobností! A ona tomu chudák naprosto věří. Dívá se na nás svrchu jako na nějaký hmyz a je si přitom jistá, že je umělkyní, jejíž genialitu publikum dosud nepochopilo. Specializuje se na malbu oblečení visícího na ramínkách. Cože, vy jste si z toho nesedli na zadek? Ujišťuju vás, že já taky ne. Už jich namalovala celé desítky. Šaty, sukně a dokonce i podprsenky. A všechno to věnovala městu. Opravdu prima dárek. Kdo si ji chce vyslechnout, tomu s radostí vypráví o tom, že zdrojem inspirace je její šatní skříň. Už samotný koncept je jak z říše snů... Stará hnusná skříň jako múza. Během jejich výstav, které všechny třídy musejí povinně zhlédnout, nabere ten svůj vědoucí výraz a odhaluje nám nejhlubší odkaz svého díla: „*je to něco jako nabídka vklouznout do kůže a šatů někoho jiného. Každé plátno je rekonstrukcí představ, které o sobě jedinec má...*“ A helelese. Asi by si už měla vzít svoje léky. Kdo tak asi může mít chuť se rekonstruovat v hadrech, které by každé muzeum zařadilo do oddělení staroegyptských památek? Říkám si, co by to asi udělalo s Benjamine, naším třídním playboyem s plamínky v očích...

Konečně jsme dorazili do její ulice. Chvilé konfrontace se přiblížila. Je naprosto nutné, abychom z ní vyrazili Paulininu přihlášku, protože pokud se nám to nepovede, tak ji nebude moci včas poslat na grafickou školu, kterou chce zkusit. Pauline si myslela, že když požádá místní umělkyni o doporučující dopis, dodá to její přihlášce na vážnosti, ale slečna Maurettová jí nechce ani tak pomoci, jako spíš všechno houževnatě sabotovat, a to až do takové míry, že jí zabrání v jejím profesním rozvoji. Jenže Pauline má na rozdíl od ní talent. Viděla jsem, jak si pořád něco kreslí a to, co dělá, mi promlouvá do duše. Když jsme byly malé, začínala kresbami květin, pak přešla na ptáky, a posléze do fáze „ptáci v rozkvetlých zahradách“. Nakreslila jich stovky. Vyzdobila jimi třídu, kreslila i plakáty na akce u příležitosti konce školního roku, na naše žákovské a dokonce na čelo Baptisty. To bylo roztomilé. Pak začala kreslit lidi a posléze i výjevy, do kterých je zasazovala. A z toho jsme byli celí pař. Dokáže zachytit výraz obličeje ve spojení se smyslem pro hru světla, což mě fascinuje. Všichni máme její kresby doma, ale ne proto, že to je kamarádka, ale protože jsou krásné. Určitě nikdy neskončí v muzeích, protože nepatří do žádné umělecké skupiny, ale už teď je v našich životech a našich srdcích, protože to, co dělá, nám otevírá v hlavách nové možnosti. No není tohle umění? Takže když si představím, že by mohla přijít o svou šanci dostat se na školu jen kvůli takzvané umělkyni, která na ni jistě žárlí a blokuje její přihlášku, jsem z toho rozčilená. A to je taky důvod naší dnešní malé podvečerní expedice.

Slečna profesorka bydlí mimo centrum města. Ironií osudu bydlí v ulici Augusta Renoira... Říkám si, co by si ten velký umělec pomyslel o staré zplesnivělé sukni, kterou na-

Srdceční záležitost

čmárala úplně šejdrem a která je centrálním exponátem retrospektivní výstavy, kterou pro ni uspořádalo město na začátku minulého školního roku. Je to legrační, jak má každé město potřebu namlouvat si, že v něm žijí umělci, i když to není pravda. A tak lupou hledají to, co se jim nejvíc podobá... Paní učitelka Pelletierová, která mě učila v první třídě, vždycky říkala, že je lepší nemít nic než něco ošklivého.

Přímo před námi se na konci ulice rýsuje dům s neforemnou střechou, jejíž jednotlivé části ostře ční do noci. Všimli si toho úplně všichni. Ten dům určitě nebude moc velký, ale jeho bizarní podoba připománá hororový film.

„Při našem štěstí je tamhleto její barák,“ zažertuje Leo. „Vítejte u Frankensteina...“

„Bydlí ve třináctce...,“ upřesní Marie hlasem, který zní jako by byl ze záhrobí.

Otočím se na Pauline.

„Teď je řada na tobě. Jsi připravená?“

„Ona mi určitě zase nakecá, že potřebuje víc času...“

„Nedávej jí na výběr. Bez tvé přihlášky neodejdeme.“

„A když odmítne?“

„Chceš tu školu dělat nebo ne?“

„Je to můj sen.“

„Tím líp, protože proto tady dneska jsme. Teď není ta pravá chvíle to vzdát.“

Pauline vypadá, že je úplně na dně. Mezitím jsme došli až na dolní konec ulice. Leo ukáže na glazovanou destičku s číslem 13. Zvedne ruce co nejvíc nad hlavu a napodobuje přitom zombie:

„Teď vás sežere a vaší krví namaluje další praštěný obraz se spodním prádlem!“

„Není tu zvonek,“ konstatuje Axel.

„Nechce, aby ji vyrušovali četní obdivovatelé, když zrovna tvoří svá umělecká díla...,“ dodá ironicky Leo.

Axel ukáže na cedulku na poštovní schránce:

„*J. Maurettová a Jean-Marc*. Já myslel, že žije sama...“

„No jak vidíš, všichni mají právo na štěstí,“ poznamená Marie.

Pokouším se v tom příšeří skrze domovní branku rozeznat, co je v zahradě. Připadá mi zvláštní přijít domů k někomu, koho jsem do té doby znala jen jako učitelku ze školy. V tu chvíli člověk překračuje hranici její veřejné image. Pak už tu ženskou nikdy nevidíte stejnýma očima. Zahlédnu na rohu jednoho záhonu trpaslíka. Nevím, co přesně si o tom mám myslet. Jen prostě doufám, že ta malá boubelatá příšernost, která vrhá do okolí lehce perverzní kukuč, není jeden z jejích předních zdrojů inspirace.

V domě nesvítí jediné světlo. Pauline se z toho paradoxně uleví.

„Vidíte, není doma. Ale i tak děkuju, že jste mě doprovodili až sem. A teď se raději vrátíme, musíme se připravit na předmaturitní testy.“

Leo vyndá z bundy baterku a otevře branku.

„Ty jsi se snad zbláznil!“ zaprotestuju. „Budou po nás střílet jako po nějakých zlodějích! Pojďme raději hned pryč!“

„Přece jsme se sem netáhli zbytečně,“ přeruší ho Axel. „Mít její telefonní číslo, mohli jsme jí zkusit zavolat, ale takhle... Musíme aspoň zaklepat na dveře.“

„Leo, vrať se,“ zavrčím.

„V poho, Camille,“ řekne, „uklidni se, jen se tady trochu rozhlídnou...“

Srdceční záležitost

A ztratil se ve tmě. Abyste rozuměli jeho chování – Leo se považuje za špiona ve službách Jejího Veličenstva. Už jako malý kluk měl stejná gesta, pohled, ledový klid a vybavení hodné agenta 007. Nikdy nevychází bez nožíku, baterky a různých dalších krámů, které bezpochyby slouží k tomu, aby vyhazoval do vzduchu mosty. Během těch let si tu roli přisvojil naprosto dokonale. A výsledek je takový, že když se opře o nějaké dveře nebo kráčí chodbou, vypadá jako z filmového plakátu.

Všichni jsme zůstali před brankou a zkoumavě mžouráme do noci. Občas zahlédneme ve tmě poskakující pruhy světla.

„Tohle se mi nelíbí,“ kvílí Pauline. „Jestli nás tady najde, bude určitě naštvaná. Roztrhá moji přihlášku a v tom případě je to fakt v háji.“

Poplácám ji po rameni, abych ji utěšila.

„Klid. Leo se vrátí. A protože jsme děti štěstěny, tak přesně v tu chvíli se tady Maurettová zjeví. My ji zdvořile požádáme, aby nám vrátila tvoje papíry. A ona nám je vrátí, popřeje ti hodně štěstí a všechno to skončí dobře!“

Ze zahrady se ozvalo drobné křupnutí. Je to Leo, který pokradmu skáče od jedné skupiny stromů ke druhé. Pak přiskočí zpátky k brance.

„Nikde nikdo. Ale myslím, že jsem tvoji přihlášku zahlédl na kuchyňském stole...“

„Co?!“ vykřikne Marie. „To snad není pravda... To je teda pech!“

„Nejsem si tím stoprocentně jistý, ale vypadá to jako tvoje přihláška. Teoreticky tam není alarm a okno do koupelny je pootevřené. Je tam mříž, ale ty by ses tamtudy mohla protáhnout, Camille...“

Zadrhne mi v hlase:

„To mám jako tu starou šílenou úču jít vyloupit?! To nepřipadá v úvahu. Nikdy! Jsi fakt šílenec!“

„Jsi si jistý, že to není riskantní?“ zeptá se Axel Lea.

„Kdybych se dokázal protáhnout, šel bych tam sám...“

Všechny pohledy se soustředí na mě. Dokonce i Pauline, která se až doteď dívala do země, mě upřeně sleduje.

„Uvědomujete si, co po mně chcete?“

„Je to záležitost několika minut. Nikdo tě neuvidí. A navíc se s ní nebudeme muset dohadovat a pomůžeš tím Pauline.“

Marie je stejně vysoká jako já a jsem si jistá, že jestli se tou mříží protáhnou já, tak ona taky. Ale jestli na to upozorním, budou si všichni myslet, že se z toho snažím vykroutit. A já mám problém se umět vykroutit z problémů. Dokonce bych řekla, že to je můj velký problém. Všechno si hned беру osobně, myslím si, že se mě všechno bezprostředně týká. Až moc. Jsem si jistá, že právě proto chtějí, abych se vrhla do tak ulítlého plánu. Zrádci! Jen zneužívají mého špatného svědomí! No jen se na ně na všechny podívejte... Stačí málo, a Pauline je připravená svým prosebným pohledem opuštěného štěněte a rozklepanou bradou způsobit, že mi jí bude líto a o to rychleji se vrhnu přímo do nastražené pasti...

„A co když se vrátí, až budu u ní?“

„Tak ji zdržíme,“ odpoví bez mrknutí oka Marie.

„My už něco vymyslíme,“ pokračuje Axel. „Namluvím jí něco o jejích obrazech. Budu jí klidně vyprávět, že jsem si přišel jeden koupit, protože jsem její obdivovatel!“

„Vy jste všichni totální šílenci.“

Leo mi ukáže cestu.

Srdceční záležitost

„Tak pojď, jdeme. Stačí, když si řekneš, že tím můžeš zachránit svět...“

Snažím se v té tmě na pochodu zahradou stačit Leovu tempu. Chodí potichu jako nějaká kočka. Já nohama škobrtanu o každý keřík, zatímco on vypadá jako by plul vzduchem. Dokáže neuvěřitelně kontrolovat své pohyby. Ještě nikdy jsem ho takhle neviděla. A opravdu umí držet tempo. Není pochyb, že je ve svém živlu. Plíží se podél zdi domu, pak najednou ztuhne u okýnka s malými tabulkami a pokyne mi, abych šla až k němu. Rozsvítí baterku a objímá ji dlaní, aby nesvítla tak silně. Ukazuje směrem dovnitř:

„Vidíš, tamhle je! Na stole vedle těch časopisů...“

Nejsem tím úplně nadšená, ale myslím, že má pravdu. Ty papíry se až děsivě podobají přihlášce na vysokou. Leo kousek popojde a znovu se zastaví o něco dál, pod druhým okýnkem. Přitiskne se zády ke zdi.

„Stoupni mi na ruce. Vezmi si moji baterku. Ale nesvit s ní do oken, zvenku by tě mohl někdo zahlídnout. A taky si sundej boty, ať tam nenecháš stopy.“

Spojí ruce k sobě a pokyne mi, ať na ně vylezu. Co to tady děláme?! Měla bych si opakovat matiku, hrát si s kocourem a psem, dohlížet na mladšího brácha a taky napsat esemesku Lee a zeptat se jí, jestli se ty její závratě a nevolnosti už uklidnily. A navíc jsem dneska na řadě s vařením jídla.

Položím nohu do Leových dlaní a on mě nadzvedne. Natáhnu se a lehce zatlačím na okno. Dřepnu si na jeho okraji, rozsvítím baterku a prohlížím si vnitřek místnosti. Opravdu je to koupelna. Hlavně nepřemýšlet a necouvňout. Soustředit se na misi, jen na misi. No to se mi snad zdá, vážně mi Leo sáhl na zadek?

Podaří se mi seskočit z malé poličky dolů na zem, aniž bych cokoliv shodila. Fakt bych měla víc sportovat. Z toho, že jsem teď tady, se mi pěkně svírá žaludek. Nad umyvadlem vidím všechny šminky profesorky Maurettové. Flakóny, lahvičky a skleničky pokrývají téměř celou skříňku. Ta ženská spotřebuje strašnou spoustu barev nejen na obrazy, ale i na obličej. Na dveřích smutně visí starý beztvářý župan. Konce rukávů má roztřepené. Určitě to bude další z vrcholů malířské tvorby našeho století...

Zamírím chodbou směrem do kuchyně. Mám pocit, že jsem zlodějka. Tep mám aspoň sto za minutu. Na zdech visí obrazy. A nejsou její. Takže možná nakonec má trochu vkusu. Objevím taky několik fotek. Ona před egyptskými pyramidami, ona před London Bridge. Taky zahlédnu jednu, kde se směje na celé kolo nad dortem plným svíček. Je jich tam tak moc, že je nespočítám, a ten příšerný úsměv! Podobá se klaunovi-lidožroutovi z toho hororového filmu, který jsem onedhy viděla. Teď už jsem si jistá: nacházím se v doupěti démona. Její sklep je určitě plný torz dětských tělíček. Dospělí tam nejsou, protože ty dává na půdu a spoutává je tam řemeny. Narazím na jednu její fotku na houpací. Nikdy bych si nedokázala představit, že vůbec kdy seděla na houpací. Hotový Ramses II. v mateřské školce. Pátrám, jestli nenajdu fotku, na které by byla s nějakým mužem. Moc ráda bych věděla, jak vypadá ten její tajemný Jean-Marc. Aspoň bych projednou donesla do školy nějaký nový drb!

Dorazím do kuchyně. Vtom v okně zahlédnu dvě svítící oči, které mě v té tmě pozorují. Zadržím výkřik a po zádech mi přeběhne mráz. Kdybych měla nemocné srdce, asi bych na místě umřela... Ten ničema Leo mě pozoruje. Ukáže na

Srdceční záležitost

stůl a ještě má odvalu mi pokynout, ať si pospíším. Prokleju ho, ale jdu na to.

Bingo! Opravdu je to přihláška Pauline. Najednou za sebou zaslechnu zvuk. Otřese mnou druhý záchvěv hrůzy, ale není tak silný jako ten první. Jeden si rychle zvykne. Ještě dvě nebo tři výpravy jako tahle a klidně ze mě může být zvláštní agent na infiltrace do cizích bytů. Svírám přihlášku na prsou. Nikomu ji nevydám. Může se tu klidně objevit policie, slečna profesorka mi klidně může vyhrožovat, můžou sem poslat helikoptéry, tanky a speciální komando, ale já ji nikdy nepustím z ruky.

Otočím se k odchodu a to, co zaslechnu v chodbě, není jen obyčejný zvuk, ale vrčení. Zasním na podlahu a tam ho zahlédnu.

„Jean-Marku?“

Je malý a má krátké chlupy. Strašlivý bílý krysařík s černými skvrnami. A má plnou hubu zubů. Určitě se umí smát stejně jako jeho majitelka, jenže teď se nesměje... Oči se mu v té záři světla lesknou. Nahání mi to strach. A je to tady, už jsem ve svém hororovém filmu. Kdepak, zvláštní agent ze mě nebude. Asi se počurám. Dveře do koupelny jsou několik metrů před tím prťavým psem Baskervillským. Když budu mít trochu štěstí, budu rychlejší než on. Je to riskantní, ale zvládnutelné. Zkousím na něj promluvit, abych ho uchlácholila:

„Klídek, Jean-Marku...“

Nadzvedne jedno ucho, přitom ale nepřestává vrčet. Už nepochybuju, je to jeho křestní jméno.

„Hodný pejsek. Ty máš ale štěstí, protože já nevím, jestli dostáváš hodně pošty, ale tvoje jméno je na schránce...“

A najednou se vrhnu kupředu. On taky. Na tři skoky jsem u dveří do koupelny, ale protože jsem jen v ponožkách, ujedou mi nohy.

Nebudu vám lhát. Nestalo se to přesně tak jako to bývá v akčních velkofilmech. Můj výstup určitě skončí mezi vystřiženými scénami anebo ještě hůř, ve sbírce filmových kuriozit. Zvládla jsem vyšplhat na okraj okna a přihlášku, která může zachránit svět, třímám v rukou. Ale ten, který se snažil o zničení světa, se mnou ještě neskoncoval. Jean-Marc určitě překonal svůj osobní rekord ve skoku vysokém. Ve chvíli, kdy zařal všechny ty svoje malé zoubky do mé levé pŕlky, jsem si myslela, že zažívám nejhorší chvíle života.

Mýlila jsem se. Ve skutečnosti šlo na dlouhou dobu o poslední klidný večer. Protože od toho okamžiku jsem toho po dobu několika následujících měsíců prožila mnohem víc dobrého i zlého, než jsem si kdy myslela, že zažiju za celý svůj život.

Nikdy jsem si nevedla deník, bezpochyby proto, že věci, které dělám pro sebe, mě příliš nezajímají. Takže se o tenhle příběh chci s vámi podělit. Víte, vždycky jsem si myslela, že pro každý úsek lidského života je typické jedno sloveso: chodit, růst, mít rád, ztratit, trpět, lhát, klopat oči, učit se, bít se, přiznat se, doufat, odejít nebo nechat někoho odejít. Teď už vím, že to není pravda. Neexistuje žádný konkrétní věk pro konkrétní slovesa, jim stačí vhodná příležitost.

2

Někteří chodí do školy pěšky, jiní přijíždějí na kole, autobusem nebo na motorce. Ty nejbohatší přivázejí limuzíny. Pro mě a Leu je důležité, že jdeme do školy spolu. Už od osmi let začínáme každý den tím, že jdeme společně do školy. To už je dohromady víc než polovina našeho života. Nepřátelily jsme se hned, ale co si pamatuju, nikdy jsem ji nedokázala přehlédnout. Její dlouhé kaštanové vlasy, její smích, její legrační způsob běhu. Vyzařuje z ní určitá živost, ale taky klid, který já v sobě nemám. Postupně se z nás staly kamarádky, pak blízké kamarádky a fakt je, že dnes jsme jako dvě sestry. To u ní jsem strávila svoje první prázdniny bez rodičů. Jí jsem poslala svou první textovku. Sdílely jsme spolu spoustu zážitků, které jsme v životě zažily poprvé a ona mě utěšovala, když jsem měla starosti, o kterých jsem se neodvážila říct mamce. Naše dvě rodiny se koneckonců taky hodně sblížily a trávíme spolu hodně času. S Leou se známe naprosto dokonale. Kdybychom byly oběťmi nějakého spiknutí a jednu z nás by nahradili dvojnicí, stačilo by pár otázek, na které

známe odpověď jen my dvě, aby se ten podvod odhalil. Ať už jde o jméno prvního kluka, kterému jsem dala pusu, písničky, které zpívá hlava nehlava u sebe doma ve sklepě, nebo o místo, kde její táta skrývá klíč od trezoru, víme o tom jen my dvě a sdílíme to. Ví, co si ze všeho nejvíc na světě přeju. Nemáme jedna před druhou žádná tajemství, teda až na jedno...

Protože bydlí blíž ke škole než já, tak ji každé ráno vyzvedávám. Vždycky si máme co říct.

„Dnes nevypadáš tak zadýchaně. A ty tvoje nevolnosti, už je to lepší?“

„Doktor mi předepsal ještě silnější léky, ale neví, co mi je. Budu muset na další vyšetření. A mezitím si vychutnávám život.“

„Ale nejsi těhotná, že ne?“

„Máma se mě na to taky ptala. Vy jste se obě zbláznily! A když už mluvíme o těch věcech, při kterých člověk odhaluje zadek, jak se má ten tvůj?“

„Mám za sebou strašnou noc. Myslím, že do mě obtiskl všechny svoje zuby. Vůbec nevím, jak vydržím sedět...“

Příchod do školy je vždycky důležitým momentem. Mám ráda ten cvrkot. Všichni se s někým setkávají. Celé to tu víří, hýbe se, hlučí, žije. Kluci i holky si dávají záležen, aby byli dobře oblečení. Vsadím se, že hodně z nich strávilo víc času krášením se než vypracováváním domácích úkolů. Moc se mi líbí představa, jak se v každém bytě a v každém domě v celém městě všichni připravují na odchod do školy. Možná se připravujeme všichni stejně, možná ne stejnými postupy nebo se stejným výsledkem, ale všichni to děláme se stejným cílem. Všechno máme promyšlené. Vlasy máme učesané

nebo rozcuchané se stejným smyslem pro detail. Stejně tak si upravujeme šaty – šály padají přesně tam, kam je potřeba a čepice sedí na milimetr přesně. Někteří jsou navonění. Občas až příliš. Všichni si na sebe před vstupem na scénu navlečou svůj divadelní kostým. Každý si vybere svou roli. Svůdkyně nebo kolemjdoucí dovolenkář, velký tvrdák nebo rocková hvězda, dobrodruh nebo sexy naivka, třídní premi-ant nebo módní ikona. Kdo bude hrát co? Na tom nezáleží. Na čem záleží, je fakt, že tu hru hrají všichni. Někteří nadužívají módní výrazy jako prefabrikované repliky a těmi všech-ny častují. Jsou tu dívky, které se namalují křiklavými nebo romantickými barvami, které se rozhodly chránit si krk tlus-tým rolákem nebo navzdory lednovým teplotám rozepnout halenku až k pupíku. Každý den nové představení. Když tak pozoruju tu velkou show, mám hodně často pocit, že jsem spíš divačka než herečka. Někteří vypadají tak sebejistě... Ale to není můj případ. Nikdy jsem si moc nevěřila. Pořád o všem pochybuju. Dokonce mám pocit, že se to s léty ještě zhoršuje. Nevím, jestli jsem hezká. Nevím, co se patří. Ne-mám žádnou představu, co jednou budu dělat. A vůbec nej-horší je, že nevím, jestli jednoho dne budu něco znamenat pro někoho jiného. Kdyby se daly prodávat pochyby a úz-kosti, byla bych miliardárka. Hodně starších lidí říká, že být mladý je opravdu úžasné. V konečném důsledku se trochu obávám, co přijde potom, protože jestli to, že člověk nic neví, nic nemůže a ze všeho se klepe je štěstí, tak co se teda děje potom? Všechno zase není až tak černé, protože musím při-pustit, že kdyby se naděje a touhy taky prodávaly, tak i v to-mhle případě bych byla neskutečně bohatá. Ale v tuhle chvíli si mě nikdo nevšímá. Mluví se mnou jen ti, kteří mě už znají.

Ale pokud nějaká stařenka potřebuje dosáhnout na nějakou konzervu v nejvyšším regálu v supermarketu, pokud se někdo ztratí na ulici nebo má nějaký bezdomovec hlad, zaručeně se obrátí na mě. Přitom se nesnažím nějak na sebe strhávat pozornost. Raději pozoruju, srovnávám se s ostatními, a snažím se tak zjistit, kdo jsem. Zatím to nevím, ale jsem připravená se to dozvědět.

Rozepla jsem si první tři knoflíčky halenky pod svetrem do věcka. Nelíčím se moc ráda. Moje teta Margot říká věc, která mi přijde chytrá: *Čím víc si toho na sebe naplácáš, tím pravděpodobnější je, že to z tebe popadá.* A je pravda, že když jdou odpoledne všichni ze školy domů, už nevypadají tak nažehleně. Košile jim lezou z kalhot, mají rozčuchané účesy. Už mají den za sebou. Platí to pro všechny s výjimkou Vanessy. Ona je opravdová hvězda. Znáám ji už několik let a vždycky je bez jediné chybičky. Člověk by řekl, že od rána až do večera vypadá jako na módní přehlídce. Top oblečení, dokonalý účes, profi nalíčení a pořád s příjemným úsměvem na tváři a dokonalými gesty. Ani jeden vlas jí nikde netrčí, všechny nehty bezchybně nalakované. Prostě autentická topmodelka. Dokonce i když sedí, máte dojem jako by s těmi svými krásnými vlnitými blond vlasy běžela odněkud někam v reklamě na šampóny. Bohužel není stejně nadaná pro studium jako pro zkrášlování. Taký má zatraceně velký problém s klukama, kteří po ní všichni pasou. Ale protože jsem holka, která pro ni není ani rivalkou ani kritikem, rozumíme si poměrně dobře.

Brzy bude zvonit, ale teď se všichni hrneme do hlavní haly. Všichni se objímají, volají na druhé, smějí se a nacházejí se. Po zvonění se tato hemžící se vřava nahrne do chodeb,

na schody, do pater a za necelé tři minuty už tu nebude vůbec nikdo, tedy s výjimkou několika opozdílů. Po všem tom hlaholení už se neozývá jediný zvuk kromě přidušených hlasů za zavřenými dveřmi tříd.

Dnes ráno začínáme hodinou filozofie s profesorkou Gerfionovou. Takové legrační jméno. Máma říká, že se jí za to nemáme smát a že za to nemůže, ale stejně... Nicméně její příjmení ještě není to nejhorší, jde o její vzhled. Není úplně ošklivá, ale vsadím se, že se doma ráno ani nepodívá do zrcadla. Možná je to upírka. Což by vysvětlovalo skutečnost, že se nemůže vidět v zrcadle. A nejspíš proto mívá svetr zapnutý tak, že vždycky jedna dírka přebývá. Myslím, že dnes ráno se malovala ve vlaku, který vykolejil. Určitě po cestě do školy jela přes jihoamerické Andy a pak se pod ní propadl viadukt, který Leo s Axelem podminovali. Jediná přeživší je profesorka Gerfionová a její příšerný ksichtík. *No prostě neměla moc štěstí, LOL!* jak by řekla Lana. Každopádně nevidím důvod, proč by nějaká katastrofa měla ospravedlňovat její vzhled, protože už tak jde o rekord v počtu nehod. Anebo se potkala se Zorrem a ten jí vysekl písmeno Z na hrudi, protože rozdávala své dietní sušenky malým hladovějícím Mexičánkům. Celá třída se teď potají směje. Už ji málem upozorním, že má drobný problém, ale neodvážím se. Přitom být na jejím místě, byla bych ráda, kdyby mi někdo řekl, že se podobám novozélandské značce „Nebezpečí náledí“.

Poslední z nás se ještě ani neusadili a ona už začíná hodinu. Povídá nám o Descartesovi a Spinozovi, o svobodné vůli a determinismu – tolik pojmů, které v každém z nás zanechají v 8:37 ráno jistě silnou odezvu. Ve třídě jsou dívky, které si pořizují kilometry zápisků a přitom nerozumějí jediné-

mu slovu, kluci, kteří dokončují úkol do matematiky, někteří se zase dívají ven z okna na začínající den, ale většina z nás je soustředěná na lesklý leták, který nám rozdali u vstupu do školy a který upozorňuje na oslavy výročí školy.

Sedím vedle Ley. O tři lavice před námi nás o hlavu přechužuje Axel. Leo sedí poblíž dveří a je připravený vyskočit a všechny ochránit, kdyby náhodou někdo zaútočil na naši školu kaťušemi. Marie sedí přímo před katedrou s Pauline, která už se zase usmívá.

V řadě před námi si Melissa upřeně prohlíží leták. Gymnázium oslaví padesát let od svého založení. Půl století. To ještě ani moji rodiče nebyli na světě. Naopak si myslím, že někteří z profesorů tam byli už při slavnostním otevření. A bramborová kaše, kterou dostáváme ve školní jídelně, nejspíš taky. V letáku nám oznamují, že bude „velká oslava“ s muzikálovým vystoupením profesorů a studentů, s proslovy absolventů, kteří nám přijdou povídat, čím se stali a pak obrovská párty. Nedočkavostí se celá třesu. Čím se stali bývalí absolventi? Je moc dobře, že se dozvíme, že jsou dodnes naživu, ale upřímně řečeno... Nevím, co má znamenat „bombastická akce, která nemá obdoby“, ale z představy, že profesori a studenti budou slavit společně, jsem trochu zmatená...

Melissa nakreslila na svůj leták srdíčko. Kreslí srdíčka všude. Klukům na učebnice, na batohy, na stoly. Už je s tím trapná. Obvykle si toho profesorka Gerfionová nevšímá, ale díky zářivým barvám je leták víc vidět. Varuju Melissu a znovu se narovná. Profesorka Gerfionová pokračuje ve svém monologu:

„Když během hádky neuplatníte rozum, pak převáží osobní prospěch a důsledky, které z toho plynou, jsou po-

Srdceční záležitost

křivené. To je to nejzásadnější, co potřebujete k pochopení tohoto filozofického proudu.“

Přesně tohle si říkám každé úterý, když vynáším odpadkový koš.

3

Během dopolední přestávky je hlavní hala úplně přeplněná. Ve vzduchu už se vznáší jemná vůně ze školní jídelny. Je jedno, co zrovna uvařili, protože to je cítit vždycky stejně. Podél zdí jsou vyrovnané tašky. Když si je pak vyzvedáváme, je to opravdové trápení pro ty, co mají modely podle poslední módy, protože je mají všichni stejné. Co jeden neudělá, aby byl in... Já tenhle problém nemám, rodiče mě nikdy ne nechali hrát tuhle hru. Na začátku jsem se na ně za to zlobila, ale rychle jsem poznala, že je to spíš výhoda než nevýhoda. Když se chce člověk podobat ostatním, aby měl pocit, že mezi ně patří, tak nakonec až příliš obětuje sám sebe.

Každá skupina studentů má ve zvyku se setkávat na stejném místě. Existuje nepsané, ale uznávané a všeobecně přijímané pravidlo, že ti nejstarší mají ve výběru místa přednost. Před dvěma lety jsme byli u záchodků a dveří, které vedou na školní dvůr, přímo v průvanu. Minulý rok byla naše místa víceméně uprostřed; už jsme nebyli žádní zelenáči, ale ještě ani úplní mazáci. Letos se poflakujeme okolo oken, v rohu,

kde jsou radiátory. Je to nedaleko stánku s pečivem a chodby, která vede do naší budovy. To je ale úspěch! Jakou úžasnou cestu prostorem jsme urazili – od WC až k radiátoru...

Z okna vidím na naše nádvoří, které je téměř liduprázdné. A skrze mříže zahlédnu nádvoří sousední školy, kde se to jen hemží. Kluci hrají fotbal nebo se honí. Spolu s nimi se baví několik dívek, ale není jich moc. Ty nejstarší jsou v malé skupince a diskutují o módě nebo probírají kluky, o televizních pořadech o módě anebo jak být oblečená podle nejnovější módy a přilákat kluky. Jsem dost blízko pravdy. Všichni vypadají tak mladě... Nechce se mi ani věřit, že ještě před třemi lety jsme byli jako oni. Mám pocit, že se dokážou bavit líp než my. V naší škole už na nádvoří nechodí nikdo kromě kuřáků, kteří posedávají v různých zákoutích. Někdy s nostalgií vzpomínám na chvíle, kdy jsem byla mezi těmi mladšími na druhé straně mříží. Co jsme získali tím, že jsme vyrostli? Co jsme ztratili? Máme čím dál víc povinností a naše svoboda je jen zdánlivá. Proč se člověk během několika málo let tak moc změní? Jaký je rozdíl mezi tím, když se dospívá a když se stárne? Je v našem věku normální klást si milión otázek denně? Proč s námi o tomhle nikdo nemluví?

Sabrina si naproti mně maže ruce krémem, stejně jako to dělá přesně každých čtyřicet osm minut. Postupuje přitom milými a rychlými gesty jako vydra, která si leští chloupky na pacičkách. Za ní se kluci z naší třídy cpou loupáčky a přitom se snaží nasunout latexovou rukavici, kterou vzali v učebně chemie, na hlavu Romainovi, který se brání a chechtá zároveň. Hned vedle nich je v úchvatném kontrastu možné zahlédnout Maevu, která se tváří jako na pohřbu. Pokaždé jí někdo dá kopačky. Takže nepočítejte s tím, že se jí půjdu

zeptat, co se děje. Loni jsem se takhle už jednou nachytala. Dojímá vás její výraz koaly v depresi, a tak se jí mile zeptáte na důvod jejího problému a ona najednou exploduje. Je to hotové vlnobítí. Jste v pasti. Pláče, lamentuje sama nad sebou, vrhne na vás veškeré své znechucení životem a vy se v tom málem utopíte. Je to efektní. Je schopná dostat do deprese i klauna, který si právě šlehl rajského plynu. Myslím, že by rozplakala i kámen. Ale je tu ještě jedna horší věc: protože ji vyslechnete, začne vás najednou považovat za svoji nejlepší kamarádku. A to je začátek skutečných problémů; je schopná vám vysvětlovat i přes zavřené dveře od záchodu, že její život je jedna milostná nehoda za druhou, že ten příšerný kluk, co nemá žádné srdce, je naprostý lidský odpad a ona mu půjde vyškrábat oči. O každické přestávce vám dokáže, že všichni kluci jsou monstra... Což platí jen do následujícího týdne, kdy si vyhlédne nového. A zase to jede všechno dokolečka až do dalšího dramatu... Celková doba trvání jednoho cyklu „svedená/bláznivě zamilovaná/nespoutaná nenávist/depresa/nový pokus“: tři týdny. A vy potřebujete dva týdny na to, abyste strávili její zahořklost. Takže tentokrát nepřipadá v úvahu, abych se do toho míchala. I když mě můj instinkt nutí utěšovat ty, kteří se necítí, tak už nepadnu do stejné pasti. A dívejte, kdo se nám to sem najednou blíží: Lucie. Utikej pryč, nebohé stvoření! Okamžitě! Nejezdi tím vlakem přes Kordillery, zřítíl se tam most... Marně vysílám naplno své mozkové vlny. Lucie nic nezachytila a hádejte, co udělá? Zeptá se Maevy, co se stalo. Pozdě! Všechno neštěstí té, kterou každý pouští k vodě, se vylilo na nevinnou dívku, která jí jen chtěla ukázat, že s ní soucítí. Ubohá Lucie, teď jsi ztracená! Maeva ti pokazí oběd, zahltí ti telefon uplakanými esem-

Srdceční záležitost

eskami, ale buď v klidu: během čtyř dnů tě stáhne na úplné dno a znechutí ti lásku. Ona ti tu ničemnou lásku zprotiví a ty už se nebudeš chtít nikdy zamilovat!

Ale tohle ještě není všechno. Za čtvrt hodiny nás čeká písemka z matematiky. Nikdo není připravený, protože máme odevzdávat taky velkou praktickou práci z fyziky. Tibor říká, že přišel na řešení a nemusíme se nijak znepokojovat. Je to jasné – písemka se nebude konat, protože on má dokonalý plán. Když Tibor řekne, že není čeho se obávat, tak máte oprávněný důvod začít se obávat. Tibor je výjimečný kluk. Nevím, jakého původu je jeho křestní jméno, a všichni si říkáme, odkud se vlastně vzal Tibor. Je to génius na matematiku a fyziku, ale pokud jde o zbytek, tak je to spíš autista. Jeho nejhorší známka z matematiky je jedna mínus. A to plakal. Jak říkám, fakt je zvláštní. Kdybych já měla plakat pokaždé, když dostanu jedna mínus, tak bych byla na jednotce intenzivní péče, kompletně dehydrovaná a oči by mi odplavil proud slz. Nicméně skutečnost, že je nadmíru nadaný v těchto dvou předmětech, mu naopak nijak nebrání, aby byl milý. Přestože je milý, žádná z nás s ním nezačala chodit, protože jakmile se mu v hlavě objeví jakákoli pitomá myšlenka, měli byste hned utíkat někam do bezpečí. Chodili jsme spolu do stejné třídy už minulý rok. Na to se nedá zapomenout. Poprvé jsem si ho všimla na laborkách z chemie, dával tam elektrošoky svému sousedovi, protože mu přišlo, že ještě pořád spí. Podruhé to bylo, když v testu z matematiky napsal vedle jednoho zadání „*příhlouplá otázka*“. Strhla mu body za drzost. Přišlo mu to nespravedlivé, protože trval na tom, že to je – cituji – „*naprostá šaškárna*“ a hrozil profesorce, že skočí z okna, pokud to bude i nadále popírat. Ona se se ctí držela a odmítala

ustoupit. Nato vylezl na lavici a skutečně skočil hlavou dolů a křičel přitom: „*Budete mít mou smrt na svědomí!*“ Zvuk jeho dopadu na podlahu nás všechny přimrazil. Ozvalo se takové zvláštní plácnutí. Tibor ležel na zemi způsobem, o jakém si všichni mysleli, že to ani není možné, a vydal ze sebe zvuk, jaký se ozývá z psích hraček. Zavolali jsme pohotovost. Celý zbytek roku byl přímo festivalem neskutečných akcí, které se Tiborovi vynořily v jeho cinknuté hlavě. Ani letos se moc neuklidnil. V prvním pololetí si na protest proti plýtvání jídlem ve školní jídelně zapálil vlasy. Ani vám nemusím vyprávět, jak byl zklamaný. Jeho výstup vyvolal opačný efekt. Představte si týpka, který s řevem a hořícími vlasy proběhne jídelnou. Nutně vás přejde chuť a vyhodíte toho dvakrát tolik.

Když jsme se před testem usadili v učebně matematiky, Tibor tam nebyl a já nebyla jediná, kdo si říkal, co zase chystá.

„Viděl někdo můj kabát?“ zeptal se Axel.

Ti, kteří v tom všudypřítomném halasu slyšeli jeho otázku, jen zakroutili hlavou, že ne.

Profesorka Serbenová, která nás učí matematiku, vyndá zadání ze své tašky. Nerozumím dost dobře, jak bychom se tomu testu mohli vyhnout, tím spíš, že škola už nebere v potaz anonymní upozornění na bombový útok, protože jsme běžně mívali až tři denně... Leo zahlédl Tibora těsně předtím, než jsme šli sem nahoru a jeho poslední slova byla: „*Já vás zachráním.*“ Mám strach. Kluci netrpělivě očekávají ohňostroj, Melissa si kreslí srdíčka, Maeva pořád pláče nad svým hořkým osudem, Sabrina si maže ruce krémem a profesorka rozdává zadání. Na první pohled to vypadá na hladký průběh.

Srdceční záležitost

Najednou se rozrazí dveře. V nich se objeví nějaký muž, na hlavě má turban z růžové a žluté šály, který mu zakrývá obličej. A na sobě příliš velkou pláštěnku, v jejíchž kapsách možná ukrývá zbraň.

„Tohle je přepadení!“

Jeho zdánlivě jihoamerický přízvuk působí trapně. Třídou se šíří směs ohromení a nevěřící radosti.

„Požaduju okamžité osvobození všech politických vězňů světa,“ pokračuje, „a taky požaduju, abyste odložila tuhle písemku, dejme tomu na příští čtvrtek. Jinak zabiju jednu z holek! Hele, třeba tamtu s velkýma prsama!“

Ukáže na Claru, která si hned začne se spokojeným výrazem ve tváři prohlížet prsa. Není to zrovna jednoduché, brát rukojmí a vypadat přitom věrohodně, když máte na hlavě namotanou růžovou a žlutou šálu. Vypadá to spíš na gay pride než na nějakého osvoboditele. Ale jinak to samozřejmě ta hlupka Inès vzala doslova a už tady napůl omdlévá. Profesorka Serbenová se usměje a povídá:

„Lanski, takhle vaši spolužáci jen ztrácejí čas. Sundejte ze sebe ten směšný převlek a pospěšte si na své místo.“

„Ale paní profesorko, já jsem bojovník za svobodu!“

„Tibore, nenuťte mě zvyšovat hlas. Máte tady něco na práci. Jestli v tom hodláte pokračovat, strhnu vám pět bodů.“

Jestli to udělá, tak Tibor dostane dvojku. Určitě by se pak odpálil u nádrže s topným olejem a celá naše bouda by vyletěla do vzduchu.

Lp

Před nějakou dobou se doma odehrála zvláštní věc. Když se večer vracím domů, většinou tam najdu svého mladšího bratra Lucase, jak si hraje s naším psem Zoltánem. To Lucas mu vybral tohle jméno. Beztak na něj narazil v některém tom svém komiksu se superhrdiny. Když má ten krásný hafan takové jméno, čekali byste, že má v tlapkách lasery nebo má rentgenový zrak. Ale veškeré jeho nadpřirozené schopnosti, na které jsme až do dnešního dne přišli, patrně spočívají v umění převracet popelnice a pak se v nich přehrabovat, nebo celé hodiny zírat na lednici a doufat, že ji nějaká víla – pravděpodobně chlupatá a s čumákem – přijde otevřít a dovolí mu tak sežrat veškerý její obsah.

Lucas a Zoltán tráví celé hodiny tím, že se honí po obýváku, okolo pohovky (a když nejsou rodiče doma, tak *po* pohovce) a na schodišti, které vede nahoru k našim pokojům. Zkuste se tedy soustředit na rovnici o třech neznámých, když po domě běhá křičící kluk a pes, který kolem vás pořád ňafá...

Srdceční záležitost

Nejdřív jsem si na základě chování a úrovně reflexů mého bratra myslela, že nemůže být synem lidí. Mamka ho určitě koupila někde ve zverimexu, abych doma vyrůstala s živou hračkou. Je pravda, že z toho pohledu byly první roky mimořádné: když jsem ho držela pod vodou, měnil barvu. Při každém jídle mě rozesmál, jak si upatlal celou pusou jídlem. V každé chvíli nějakého soustředění si říhl. Nebyl schopný sejít ze schodů a pokaždé se z nich skutálel jako nějaký starý opilý bezdomovec. Pořád si přivíral prsty do všech možných dveří a dvířek a ječel přitom jako právě kastrovaný kocour. Která hračka toho umí tolik nabídnout? A navíc bez baterií? A od té doby si díky setkáním s dalšími kluky říkám, jestli všichni chlapi nejsou ze zverimexu... Stejně tak dokáže být Lucas v jedné chvíli naprosto milý a v té následující neuvěřitelně otravný. Musím připustit, že můj bratr je vážně případ. Když ho pozoruju, pomáhá mi trochu pochopit muže... Vlastně si díky němu spíš uvědomuju, že se nemám snažit je pochopit. Dělí nás od sebe sice jen tři roky, ale jinak je mezi námi celý vesmír. Například k jídlu splácá úplně cokoliv, nemožně se obléká a směje se věcem, které k smíchu vůbec nejsou. Někdy se to všechno nahromadí a to vás přímo omráčí: sedí před televizí, směje se jako idiot a jí u toho polomáčené máslové sušenky a navíc má ještě triko naruby. A protože je dobrosrdečný, dělí se o jídlo se psem a pohovkou. Ale není hloupý úplně na všechno. Například onehdy večer velmi rychle pochopil, že mám něco se zadkem, a tak pořád tlačil tam, kde to bolelo – doslova i přeneseně.

Minulý rok v listopadu, když táta pomáhal jednomu sousedovi s opravou jeho zahradního domku, objevili u plotu mrtvou kočku. Ležela vedle jednoho z kořat, které bylo také

mrtvé. Ale bylo tam ještě jedno živé, bylo celé vyhublé a už ani nemňoukalo. Bylo stočené do klubíčka, tlapy přikrčené k tělu a choulilo se ke studenému tělu své matky. Všem to přišlo hodně smutné a říkali, že to malé kočičí nedochůdce nebude vzhledem ke svému zbídačenému stavu už moc dlouho žít. Někteří mluvili o tom, že příroda je někdy krutá, ale že nás címsi přesahuje. Jiní zase prohlašovali, že mělo prostě smůlu a taky jsem slyšela sousedku odnaproti, jak říká, že si ho Bůh brzy povolá k sobě a že půjde do kočičího ráje. Když se jí o týden později porouchala pračka a ona si stěžovala celé čtvrti, měla jsem jí říct, že si ji k sobě povolal Bůh a že se určitě dostane do nebe k ostatním pračkám... Všichni mě dost štváli. Mě ten malý kočičí uzlíček úplně dojal. Ztracené případy jsou koneckonců moje specialita. Zatímco všichni ostatní už se věnovali něčemu jinému, já si ho vzala na starost. Byl celý špinavý, cítila jsem přes kůži jeho křehké kosti a on pak sotva slyšitelně zamňoukal a otevřel svoje ještě slepé oči. Jak dlouho tam asi byl, vydaný na pospas osudu? Byla jsem přesvědčená o tom, že jeho nález je prostě osud a že jsme ho nenašli jen proto, abychom se dívali, jak umírá. Jestli existuje Bůh, tak myslím, že je spíš takový, že zosnová podobnou náhodu, než by k sobě „povolával“ ztracené kočičí případy. Teda doufám, že má i lepší věci na práci, jinak jsme fakt ve velkém průšvihů.

Vzala jsem ho k sobě a mamka mě v tom podpořila. Trávila jsem všechn svůj volný čas tím, že jsem mu dávala lahvičky s mlékem a hladila ho, když spal. Lucas mi pomáhal. To bylo úplně poprvé, co jsme s bratrem skutečně dělali něco spolu. On mu dával pít, často přímo pod nosem psa, který se snažil mu olizovat čumáček. Po několika dnech jsme to kotě

Srdceční záležitost

omyli a já jsem ho pojmenovala. Lucas chtěl, aby se jmenoval Morpion, ale mně se víc líbilo jméno Vločka. Byl úplně lehoučký a když měl vyčištěný kožíšek, ukázalo se, že je světlý a lehce do angory. Během následujících týdnů nabral Vločka síly. Za měsíc už se podobal všem ostatním koťatům. Pamatoval si, co zažil během svých prvních dnů na světě? Uchovával si na to někde hluboko v sobě nějakou vzpomínku? Nebo mu to přišlo normální, protože nic jiného v tu chvíli neznal? Tenhle typ otázek mě děsně zajímá a napadaly mě pokaždé, když jsem ho viděla uskočit do strany, když se celý naježil a měl pocit, že je tygr, nebo když zkoušel své drápy úplně na všem, na co narazil. Když už je řeč o drápech: jednoho večera se Vločka rozhodl, že s vytaženými drápy zaútočí na krásný nafukovací balóněk. Samosebou mu to bouchlo rovnou u hlavy. Celý ztuhl strachy a měl z toho šok. Určitě jsem se tehdy smála stejně přihloupě jako Lucas, který se navíc válel po zemi. Vločka se poučil o životě.

Jednou v pondělí večer poprvé zavrnl. Dobře si na ten okamžik vzpomínám. Mamka často mluví o tom, co cítí rodiče, když se na ně jejich dítě poprvé usměje. Myslím, že ten večer jsem to líp pochopila. Vločka mi seděl na kolenou, já jsem ho hladila a jeho tělo najednou začalo lehce vibrovat. Nejdřív jsem si myslela, že se klepe, ale to nebylo ono. Ozvalo se drobné zahrčení. Štěstím jsem začala plakat. Lucas jen řekl:

„No, ty bláho, takhle bych chtěl umět prdět!“

Nejhorší na tom je, že to okamžitě zkusil.

Po několika týdnech Vločka celkově ožil. Táta se mě ptal, co se s ním chystám udělat, ale stejně už dávno věděl, že si

ho budu chtít nechat. A tak nám doma přibyla kočka. Vločka si začal hrát, ale nejzajímavější bylo, že si hrál i se Zoltánem... Ten pes ho rychle přijal za svého. Na začátku kotě lezlo po psovi, aby ho mohlo kousat do uší nebo se po něm procházet. Měl ho jako živou hračku. Vločka si moc rád hrál se Zoltánovým ocasem, který mu dobrovolně nabízel na hraní. A pak to unavené kotě najednou usnulo opřené o svého velkého kamaráda. Zoltán se ani nehnul a pečoval o tu malou chlupatou kouli, až nás to dojímalo. Pak se ten menší z kamarádů začal motat mezi nohami židlí, zatímco ten velký ho pronásledoval, až za ním židle lítaly. Ti si to tedy pořádně užívali! O vánocích kvůli nim několikrát málem padl stromek k zemi, když se pod ním ten drobek schovával, zatímco ten větší zkoušel všechno možné, aby ho zpod něj dostal pryč. Stali se z nich nerozluční přátelé. A teď po večerech usíná kocour mezi tlapkami našeho psa. Zoltán dokonce tu kočkovitou šelmu nechá žrát ze své misky, ale když to zkusí Lucas, tak na něj vrčí – a to vám můžu odpřisáhnout, že můj brácha to na něj zkouší pravidelně. Co je ale překvapivé – kocour roste a jeho jediným zvířecím vzorem je pes. Z toho důvodu se u Vločky vyvinul určitý typ chování, který není pro kočky zrovna typický ... Když někdo zazvoní, tak kocour mňouká stejně jako pes štěká a taky se snaží donést zpátky to, co mu hodíme na hraní. Je to naprosto úžasné představení pozorovat toho malého, jak napodobuje toho velkého. Někdy se na ně s Lucasem díváme, jak si spolu hrají. Profesor Fréteau, jeden z mých bývalých francouzštinářů, říká, že nejúčinnější vzdělávací metodou je napodobování příkladů. A to, co se děje u nás doma, mu asi dává za pravdu. Vločka si přisvojuje psí zvyky. Trochu se bojím celkového výsledku...

Srdceční záležitost

Hlavně s Lucasem v pozici jejich guru. Už vidím Vločku jak sedí na svém malém zadečku a snaží se vykroutit si hlavu, aby viděl vysoko nad sebou na svůj psí příklad. Je tak malý a roztomilý, ale když sedí u těch velkých tlap... Vločka si nejspíš neklade otázky, jestli on a Zoltán patří ke stejnému zvířecímu druhu. Prostě žijí ve společné domácnosti, to je celé. Myslí si Vločka, že Zoltána jednou doroste? Taky si přisvojí zvyk usínat na pohovce na zádech a doufat, že ho budeme drbat na bříšku? Tohle všechno řeším. Profesorka Gerfionová by nás určitě nezapomněla poučit o vrozených a získaných schopnostech, o tom, kým jsme, co nás podmiňuje a co z nás bude. Debata na houby. Jakmile začne Vločka dorážet na pošťáka, až půjde podél plotu, nebo pít vodu ze záchodové mísy, tak slibuju, že se nad tím zamyslím. Ale v tuhle chvíli mi stačí, když vidím tuhle kočičí kuličku naživu a spokojenou, a cítím se každý den dost šťastná na to, abych si mohla myslet, že tohle je podařený svět. Bůh by se mnou docela určitě souhlasil. A pračka ať jde klidně k čertu.

5

Když vyjdu ven z koupelny, hned si všimnu, že v domě je něco jinak, i když se mi nedaří přijít na to, co to je.

Běžím dolů ze schodů na snídani. Je takové zvláštní světlo. Když vejdu do kuchyně, ztuhnu na místě, když to uvidím za oknem: zahrada je celá bílá. Sněžilo celou noc a ještě pořád sněží. Je to jako v pohádce. Vločky sněhu tančí v majestátných spirálách. Stůl na terase je pokrytý bílou pokrývkou se zaoblenými okraji. Alej stromů, která vede ke garáži, je jeden velký sněhový koberec, narušený jen stopami tátova auta, protože už odjel do práce.

V chodbě na mě štěká pes. Je z toho sněhu celý vedle. On je vedle ze všeho. Mamka se rozčiluje na Lucase, který se v pyžamu válí v tom prašanu spolu se Zoltánem. Vločka sedí v okně v obýváku a má ocas omotaný pěkně kolem sebe. Dívá se ven s vykulenýma očima. Dnes ráno vůbec nepoznává svět. Včera, když šel spát, bylo všechno tak jako vždycky. Probudí se, a najednou je všechno jinak. Co se děje v jeho malé hlavičce? Je z toho znepokojený? Nebo je zvědavý?

Myslím, že by se taky chtěl jít potulovat ven, ale cítí ten chlad a neodvažuje se. Úplně ho chápu.

Na silnicích to klouže a já budu muset jít do školy pěšky. Ale to nevadí. Bude mi to trvat nanejvýš o deset minut déle. Vlastně jsem ráda, protože zasněžené město bude určitě krásné. Všechno vypadá nové, čisté, harmonické a měkké. Člověk má pocit, že se ocitl někde jinde.

Odcházím z domu s šálou omotanou až k nosu. Na prahu domu natáhnu ruku před sebe a pozoruju vločky sněhu dosedající na mou dlaň. Jestli jedna z nich spadne přímo doprostřed dlaně, bude to znamení, že tohle bude dobrý den. Nejsem sice nijak zvlášť pověřčivá, ale podobné věci dělám pořád. Jestli dojdou k závorám ještě než se spustí dolů, dostanu dobrou známku z matematiky. Jestli budou mít všechny semaforey zelenou, tak si Axel všimne mé nové bundy. Obrovská vločka se snese přímo doprostřed mé dlaně, mezi čáru srdce a čáru života. Vločka je dokonalá a na dokonalém místě. Dívám se, jak se rozpouští, blaženě se u toho usmívám a hned se mi vyrazí lehčeji.

Svět vypadá jako ve zpomaleném záběru. Auta jezdí pomaleji a těch několik málo lidí, kteří jdou pěšky, kráčí opatrně. Všimnu si malého kloučka, který poskakuje okolo auta, zatímco jeho matka odstraňuje sníh z předního skla. Je jako Vločka, dívá se všude kolem sebe. Malý rošťák, který má na čepici bambuli skoro stejně velkou jako jeho hlava.

Procházím okolo domu té sousedky, která všechny odsílá k Bohu. Když prší, říká, že to jsou Jeho slzy. Dnes ráno si určitě myslí, že Bůh má lupy a že je setřásá z hlavy na náš nebohý svět. Je to trochu nechutná, a tak se tu myšlenku snažím zahnat.

Mám moc ráda zvuk, jaký se ozývá, když jdu ve sněhu. To přidušené křupnutí, které zaznívá do vatově měkké nálady. Zářivé barvy červené na semaforu, které se ztrácejí v tom bílém oceánu splývajícím s nebem. Dokonce i čtvrt v okolí nádraží hned vypadá příjemněji, a to je co říct. Právě tu čtvrt představují, ale v tuto chvíli to se všemi těmi stroji vypadá jako válečná výprava mezi obrovské kaluže bláta a rozježděné chodníky. Dělníci tady jeden po druhém strhávají staré cihlové domy. Ten, okolo kterého každé ráno procházím, je jedním z posledních, které ještě stojí. Lidé se z něj odstěhovali na konci minulého roku. Ještě těsně před vánoce jsem vídala světlo v oknech. Od začátku nového roku jsou okna zaslepená. Buldozery už skoro zbouraly všechny domy, které stály dál v ulici. Zbývá tu jen volné prostranství plné ruin, kupy zdiva a trámů, nahrnutých na hromadu rypadly, která za řevu motorů plní jeden nákladák za druhým. Nemám ráda změny. Pořád si ještě vzpomínám na pekárnu, která stávala na rohu ulice. Je to místo, kde jsem byla poprvé sama nakupovat. „Jednu mírně propečenou bagetu, prosím. A za zbytek peněz bych chtěla bonbóny...“ Tu větu jsem určitě vyslovila nejmíň stokrát. Pekařství už neexistuje. Ještě mi není ani dvacet a už mám dojem, že je ze mě fosilie. Mluvím jako děda! Před tím domem se zaslepenými okny si všimnu postavy stavbyvedoucího. Už je na místě, ale je sám. Stojí přímo před domem a prohlíží si ho. Určitě přemýšlí nad nejlepším způsobem demolice. Tohle není jeho první ráno tady, protože jsem si ho všimla už dřív. Pokračuju dál ve své cestě.

Lea bydlí v krásné vilové čtvrti. Jejich dům je starý, obkládaný vápencem. Má své kouzlo a hlavně má super půdu.

Srdceční záležitost

Jejich zahrada je přinejmenším dvakrát větší než naše. Když otevřu branku do zahrady, kovová dvířka před sebou odhrouchnou svrchní část vrstvy sněhu a opíšíou v něm dokonalou kruhovou výseč. Profesorka Serbenová by v tom určitě viděla úhel o velikosti přibližně čtyřiceti pěti stupňů nebo také část kružnice, jejíž průměr se rovná dvojnásobku čísla π vynásobeného jeho obvodem. Musí to být strašné, když člověk vnímá svět takhle... Dívám se směrem k domu a za oknem v obýváku zahlédnu Leu. Mává na mě jako šílená. Už na mě čekala. Krásný závan štěstí. Co může být příjemnějšího, než vidět někoho, kdo vás má rád, jakou má radost z vašeho příchodu? Usměje se a obličej jí přitom zaleje stejné světlo, jaké svítí okolo ní. Zatímco se blížím ke vchodu, dostanu sněhovou kouli přímo do zad. Otočím se. Je to Christophe, Lein otec, který stojí na prahu garáže a směje se svému zlomyslnému kousku.

„Ahoj, Camille.“

„Dobrý den!“

Můj táta by takovou věc neudělal. Přesto jsme si s ním společně užili zábavu, ale to bylo předtím, než změnil práci.

V okolí školy panuje veselý mumraj. Jen s obtížemi si razíme cestu mezi auty a motorkami, které kloužou po sněhu, a spolužáky, kteří se všude koulují. Přidáme s Leou do kroku, abychom se vyhnuly spršce sněhových projektilů. Po blíž vchodu do školy si všimnu kluků z naší třídy, jak si hrají s těmi nejmenšími.

„Docela bych se s nimi šla koulovat... Jdeš taky?“ navrhu Lee.

„Mně je už tak zima. Nahážou mi sníh za krk a to nechci.“

Seberu přesto ze zídky trochu sněhu a mířím na Lea. Sněhová koule mu sklouzne po rameni a okamžitě zjistí, odkud rána přišla. Proč jsem jen mířila na toho jediného, který je jako bojový robot? Protiútok je drastický. A taky nastal vedlejší účinek: menší děti si uvědomily, že jsem se zapojila do hry a celé šťastné, že mají nový cíl, se do mě pustí taky. Lea utíká do bezpečného úkrytu v hlavní hale školy.

„Hodně štěstí, má milá!“ zakřičí na mě a popadá dech. „Nemělaš je tak provokovat!“

Děcka mi sázejí jednu za druhou. Váhám, jestli před nimi neutéct, ale nikdy se mi nepodaří uniknout. Musím jim vzdorovat. Popadnu prvního z nich, který je po ruce a ukážu ostatním, co se jim může taky stát. Vyválím ho ve sněhu, lechtám ho a nakrmím ho plnou dlaní sněhových vloček. Svíjí se smíchy a volá své kumpány na pomoc. A to malí rošťáci vědí, co to je solidarita! Leo, Malik a Clément vycítí, že se té valící se hordě nemůžu sama ubránit, a tak se ke mně připojí. Sejmu druhého z prťousů a celého ho vyválím ve sněhu. Kroutí se jak had a prosí:

„Smilujte se, madame!“

Madame?! Kolik si jako myslí, že mi je? Jsem naprosto šokovaná! To bylo poprvé v životě, co mě někdo oslovil *madame*! On mezitím využije mého ohromení a metelí po čtyřech pryč, zadek nahoru. Mám mu říct, ať se kryje nebo že ho zabiju? Naproti nám se vzedme celá kavalerie mladších žáků. Moji kamarádi se marně snaží mě krýt, protože tentokrát je to hotová záplava dobře uplácaných koulí, která míří rovnou na mě. Už nic nevidím. Mám v očích sníh. Vrávorám, ustupuju a přitom narazím do Doriany, který se snaží dostat do haly.

Srdceční záležitost

„Hrajete si jako nějaký prckové,“ zasyčí na mě. „Jste směšný. Jestli se vám nechťelo vyrůst, tak jste měli zůstat na druhém stupni a nelízt na střední...“

Protřu si oči, celá mimo. On už je mezitím daleko a jen zahlédnu, jak s nepochopením kroutí hlavou. Sněhové koule dál létají sem a tam, ale ten pitomec mi zkazil veškerou chuť se smát. A proč by už člověk neměl mít právo si hrát, když vyroste? Proč by se měl vzdát prostých radostí, dodržovat pravidla a brát se vážně? Co je hloupější: koulovat se nebo se rozplývat nad nějakou zbytečnou aplikací, za kterou navíc musíte platit?

Clément se mi zhroutí k nohám a na ramenou mu visí celý hrozen děcek.

„Pomoz mi, Camille. Pořádně je nakrm sněhem!“

Ale já se nemůžu ani pohnout. Když začnu přemýšlet, tak už se nedokážu dál bavit. Ozve se zazvonění. Děcka se nasednou jako hejno vrabčáků rozprchnou ke svým školním budovám. Zůstaneme tady jen my a připadáme si přihloupě. Leo si z bundy setřepe zbytky sněhu. Malik se ohne, aby vyklepal zpoza šály zmrzlou kouli. Bylo to krásné. Tedy až na toho pitomce, který tráví život tím, že uráží všechny okolo sebe, to bylo opravdu krásné. Jsou to ty zřídkaové okamžiky, kdy se nám podaří na všechno zapomenout a necháme okolo sebe plynout jen přítomný okamžik. Nikdo by v tu chvíli neměl mít právo vás napadnout.

6

V hale mě odchytí Axel:

„Co ti ten idiot řekl?“

„Nic. V pohodě.“

„Ale já jsem viděl, jak jsi z toho byla smutná. Zase plival ty svoje jedovaté poznámky?“

„Řekl jen, že jsme jako malá děcka, když se tady koulujeme...“

„Nech to být. Je to takovej malej chudáček. Jediný způsob, jak dokáže žít, je něco poničit. Promluvím si s ním.“

Zadržím ho.

„Ne, Axeli, to není nutné. Fakt. Je to od tebe hezké, ale nechci, aby ses s tím tak otravoval. Neměla bych si některé věci tolik brát... Naučím se to.“

Položí mi ruku na rameno, aby mě utěšil.

Trvalo mi dlouho, než jsem pochopila, čím je Axel tak výjimečný. Samosebou v tom hraje velkou roli to, že je to hezký kluk, ale to není to hlavní. Jde spíš o jeho osobnost. Vždycky jsem to tak nějak cítila, ale pochopila jsem to teprve vlo-

ni. A od té doby ho pozoruju a každý den vidím, jak se mi ta pravda znovu potvrzuje. Ostatní holky se kolem něj točí, protože je hezký. Vanessa ho úplně laská pohledem, ostatní před ním tančí jako motýlci. Ze začátku jsem se bála, že budu jen další v řadě. Slyšela jsem, jak říkají, že má fakt krásný oči, že je takovej jako důvěryhodnej. A to jsem nezmínila ty peprnější. Ale ani to není to, co ke mně v jeho případě tolik promlouvá. Musela jsem jít až za ten svůdný vnější obraz, abych dokázala zjistit, v čem je jeho skutečné kouzlo. V mých očích by se dalo zredukovat do jediné věty: z Axela vyzařuje energie někoho, kdo má v životě cíl. Může to vypadat prostě, ale je to výjimečné. Většina kluků si buduje image, styl, něco si o sobě namlouvají. On ne. Nikdy nedělá pózy. Všichni ti, kteří se snaží, aby jim z kalhot koukalo spodní prádlo, abychom slyšeli hudbu z jejich sluchátek nebo si gelují vlasy, vedle něj vypadají jako klauni. Pokaždé, když Axel něco udělá, je poznat, že se k tomu rozhodl on sám. Takže na světě jsou ti, kteří napodobují ostatní a pak ti ostatní. On patří rozhodně do té druhé kategorie. Tamti se pohledem vysmívají druhému, pořád jen něco posuzují nebo se snaží podřídít aktuální módní vlně. Když vám Axel řekne svůj názor, je jasné, že to je proto, že o tom přemýšlel. Když s vámi mluví, dívá se vám přímo do očí, a ten pohled se mimochodem dá dost těžko vydržet. Nikdy neřekne víc, než má na mysli. Nikdy se neusmívá jen tak, nikdy nic nepředstírá. Přijde mi to moc pěkné. Vždycky jsem pro Axela měla slabost. Lea taky. Ze vzájemné úcty jsme se rozhodly, že si s ním ani jedna nikdy nic nezačneme. Mluvily jsme o tom spolu jen jednou před dvěma lety. A já pak měla strašlivou noční můru, ve které se Lea provdala za Axela. V tom snu stáli oba na schodech před

Gilles Legardinier

radnicí. Usměvaví, krásní, zamilovaní. Lidé po nich házeli zrnka rýže a já se skrývala v parku, špehovala je a vyplakávala si přitom z těla úplně všechny slzy. Zlobila jsem se na Leu. Zlobila jsem se na Axela. Od té doby jsme se s Leou tomu tématu ostýchavě vyhýbaly, ale já se na něj přece jen nemůžu vynadívat. Pořád mám strach, že ten pohled Lea zahlédne nebo že si přečte, co říkají moje oči. Za nic na světě bych nechtěla, aby nějaký románec zničil naše přátelství. Takže jsem tím pádem nucená považovat Axela za kamaráda, ale skutečného, a doufám, že to tak dlouho zůstane. Přesto si říkám, že jestli si jednou něco začnu s nějakým klukem, tak bych chtěla, aby se mu podobal. Líbí se mi jeho nezávislost. Nikdy jsem neviděla, že by ho ostatní nějak ovlivňovali. Má telefon, ale nikdy neposílá textovky. Není na žádné

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!